

Direcció: El Pacífic

El Pacífic

Després de creuar el Mediterrani, l'Atlàntic, navegar pel Carib i superar uns problemes a l'eix ocorreguts durant el pas del Canal de Panamà, ens trobem a les portes de l'Oceà més gran del món, el Pacífic.

Ens trobem davant d'un repte que ens il·lusiona. Perquè el Pacífic, a diferència de les rutes que hem fet fins al moment, és nou per nosaltres. Cap dels quatre que formem la tripulació hi ha navegat mai. Fins i tot el veler "Bora Bora" s'estrena per aquestes aigües.

Canviem d'hemisferi

Ens esperen moltes milles, però també d'altres curiositats com per exemple, que canviarem d'hemisferi, passant del nord al sud. Això significa que fins i tot els estels que ens han guiat fins aquí, com l'estrella polar, donarà pas a la Creu del sud, una gran novetat per a nosaltres.

D'entrada, mentre estem amarrats a la marina, ja notem una gran diferència respecte a les aigües panamenyes del Carib, a la part de l'Atlàntic.

Aquí hi ha marees i bastant considerables, fins a tal punt que la grua del port on hem hagut de treure el veler per fer les últimes reparacions, només està operativa en marea alta i això només passa dos vegades al dia. Com que de les dues vegades, una era a la nit, en què lògicament no hi havia treballadors, hem hagut d'esperar torn a les hores diürnes i això ens ha fet perdre bastants dies, doncs hi havia bastanta cua.

Per fi sortim. Anem cap a la Polinèsia, on tenim moltes coses per celebrar.

Moltes coses per celebrar

El Pacífic ens rep fent homenatge al seu nom i durant una setmana ens obliga a navegar a motor per la falta total de vent. Això, fins i tot ens fa variar els plans. En un principi no teníem previst passar per les illes Galàpagos, però la manca de vent ens ha deixat sense gasoil quan encara ens queden més de 2500 milles per recórrer.

Fem una parada molt ràpida a San Cristobal, perquè anem justos de temps i a més els tràmits per navegar per aquesta zona són cars i lents. Ens autoritzen a parar una estona per repostar i prosseguim el camí.

Amb les poques hores que hem estat per aquestes illes, ja som conscients que acabem de deixar passar una oportunitat única de visitar un autèntic paradís. Hem vist infinitat de fauna però el més sorprenent ha estat al moment de tornar a bord i veure que un lleó marí s'havia fet amo i senyor del nostre barco i no ens deixava pujar.

És una llàstima marxar tan ràpid, però ens esperen altres reptes.

Ens trobem en una etapa molt emblemàtica en la què tenim moltes coses per celebrar.

D'una part, en Miquel i l'Angel celebren els 25 anys de Globus Kontiki i en certa manera estem emulant la ruta que va fer la balsa Kontiki, i que els va inspirar per posar el nom a la seva empresa. S'ha de dir que fins a dia d'avui mai havien participat en una travessa que durés més d'un dia.

Per en Mateu, que ja té l'experiència d'haver creuat l'Atlàntic és una nova travessa per un oceà que desconeix.

Per la meua part, celebro els 15 anys de la meua empresa, Nàutica Carreras, i a bord del meu veler, que complirà 10 anys properament, tinc el repte d'arribar a l'illa que li ha donat el nom: "Bora Bora".

Grans reptes per afrontar

Però això no és tot, en aquesta etapa, que és en la part del món on hi ha l'extensió de blau més gran, tenim el repte d'enlairar un globus aerostàtic, i ho pretenem fer quan siguem totalment al mig del Pacífic. Per més alçada que assoleixin, l'Angel i en Miquel, que són els pilots, només podran veure blau, i un puntet insignificant, que serem en Mateu i un servidor a bord del Bora Bora, pendants de que tot surti bé.

Després de deixar les Galàpagos, continuem sense vent i decidim anar cap al sud, en busca del paral·lel 8 Sud, on es pronostica més vent, que és el nostre motor. Efectivament, un cop arribem a la zona dels alisis, aquests ens impulsen amb força i això ens dona una bona velocitat però també suposa que les ones guanyin alçada.

Anem retallant distància, camí de les Marqueses, amb bona harmonia entre els tripulants, esperant unes millors condicions per intentar l'enlairament del vol en globus.

Però el Pacífic, aquí ja no ret homenatge al seu nom, i el vent i les ones ens posen molt difícil el repte. Gràcies a un telèfon via satèl·lit rebem informació de la meteorologia i sembla que en un o dos dies el vent calmarà.

Precisament, això és el que necessitem, calma.

A diferència del veler que necessita el vent per avançar ara necessitem que aquest desaparegui per poder inflar el globus. Si les condicions no són les idònies, podem perdre tot el material i això ens provocaria, que ens quedéssim sense globus per tota la resta del viatge, i som conscients, que si aquí no podem volar, potser ho podrem fer en altres indrets.

Les previsions es compleixen i el vent afluixa. Ens passem tot el dia preparant el material que necessitem per portar a terme l'operació. Inflam dues Zoodiacs, desmuntem l'aerogenerador, muntem el cremador del globus, que el teniem guardat a peces, preparam el generador que ens donarà corrent per fer anar el motor elèctric que ha d'inflar la plataforma on hem d'estendre la vela del globus, una vela que fa més de 18 metres de llargada.

Provem el ventilador i desenfundem la cistella.

Ho deixem tot preparat i anem a dormir amb l'idea que al matí, l'onada ja haurà baixat també i podrem intentar el repte.

És una nit curta, doncs a les primeres albes ja estem tots a coberta discutint. El vent ha tornat i les condicions són molt complicades. Amb aquest vent ni pensar d'enlairar el globus. Parlem telefònicament novament amb terra i ens donen notícies que el vent tornarà a baixar. Potser tindrem una altra oportunitat a la matinada següent. Ens llevem i efectivament el vent és escàs però la mar està molt alta.

Decidim esperar unes hores per veure si les ones disminueixen, precisament per la falta de vent. Estem tot el dia esperant, i quan les condicions podrien ser òptimes, ja comença a fosquejar. Deliberem molta estona sobre si ens arrisquem o ho deixem estar.

Finalment, avortem l'intent. El Pacífic ens ha vençut, però continuem amb tot el material intacte, per intentar-ho més endavant.

Escollim Nuku Hiva per fer l'arribada a les Marqueses

El vent torna i aquest ja no ens deixarà fins arribar a Nuku Hiva, l'illa de les Marqueses que hem escollit per fer l'arribada. La travessa haurà durat 29 dies, una experiència inoblidable, plena d'anècdotes que us explicarem més endavant.

